

ματος εἰς τὸ γαλανὸν μέρος τῆς φλογός, — ἰδού, δὲν μαυρίζεται ἀπὸ ἀσβόλην, — οὔτε θέλει μαυρισθῆν, ἐὰν τὴν βαστάξω ὀλίγον ὑψηλότερα· θέλω τώρα τὴν βάλλειν εἰς τὸ κέντρον τοῦ φωτός, ὅπου διαδίδεται πλησμονὴ ἄνθρακος πεπυρακτωμένου· καὶ ἰδὲ πῶς καθίζει ἐπ' αὐτῆς ἡ ἀσβόλη. Ἀποσφογγίζω ταύτην, καὶ τώρα κρατῶ τὴν ἄκραν τῆς βελόνης ἐπάνωθεν τοῦ ἄκρου τῆς φλογός· ἀλλ' ἀτβόλη δὲν συναγεται οὐδόλως ἐπ' αὐτῆς, διότι ἐκεῖ πάλιν εἶναι κεκαυμένος ὁλος ὁ ἄνθραξ.

Ἐὰν λοιπὸν ἐκαίετο αἰφνιδίως καὶ ἐντελῶς ὁλος ὁ ἄνθραξ τοῦ κηροῦ, χωρὶς πρῶτον νὰ ὑποφέρῃ πυράκτωσιν, ἤθελε παραγεσθαι ὀλιγώτατον φῶς· τοῦτο δ' ἐμποροῦμεν νὰ τὸ κατορθώσωμεν καὶ νὰ ὀλιγοστεύσωμεν τὸ φῶς, δίδοντες εἰς τὴν φλόγα μίαν πλησμονὴν ἀέρος.

Ἰδοὺ κομμάτιον καπνοσύριγγος, ἐξ δακτύλων μακρῶν, μὲ τρύπαν μικροτάτην· τὸ κρατῶ ὀριζουτικῶς, οὕτω, μέσα εἰς τὴν φλόγα τοῦ κηροῦ, πλησιέστατα τῆς θρυαλλίδος· τώρα φυσῶ ελαφρὰ διὰ τῆς σύριγγος εἰς τὴν φλόγα, βλέπεις δὲ ὅτι ἡ φλόξ κλίνει καὶ λαμβάνει τὴν διεύθυνσιν τῆς σύριγγος, ἦτοι, ὀριζόντειον, ἐνῶ συγχρόνως γίνεται γαλανή, ἐπειδὴ ὁλος, ἢ σχεδὸν ὁλος, ὁ στερεὸς αὐτῆς ἄνθραξ καίεται αἰφνιδίως καὶ ἐντελῶς ὑπὸ τῆς ἀφθοῖας τοῦ ἀέρος.

Τοιαῦτα λοιπὸν εἶναι ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς χημικῆς φιλοσοφίας ἐφευρέματος οὕτω ἀπλοῦ, ὡς ἡ ἀπὸ κηρὸν κατεσκευασμένη λαμπάς! Ἐνθυμοῦ δὲ, φίλε ἀναγνώστα, ὅτι παριστάνω ἀπλουστάτα μόνον πειράματα, ὅποια εὐκόλως δύναται καθεὶς νὰ ἐπαναλάβῃ χωρὶς δαπάνην, καὶ χωρὶς τακτικά ἐργαλεῖα. Σκοπός μου εἶναι νὰ σὲ δώσω μικρὰν τινὰ ιδεάν τῆς πλέον θελητικῆς ὁλων τῶν ἐπιστημῶν, τῆς πειραματικῆς χημείας, ἢ ἀρχῆ τῆς ὁποίας, κατὰ τὸν ἀθάνατον Δαυείον, εἶναι ΤΕΡΨΙΣ, ἢ ΠΡΟΟΔΟΣ ΓΝΩΣΙΣ, καὶ τὰ τέλη ΑΛΗΘΕΙΑ καὶ ΟΦΕΛΟΣ.

Ποῶς δὲν χαίρουνται τὴν ζωὴν ὅσοι δὲν ἔχυν τὴν νὰ πράττωσιν· οἱ τοιοῦτοι μάλιστα εἶναι μέγα βάρος αὐτοὶ εἰς ἑαυτούς. Μόνον οἱ δραστήριοι ἀληθῶς νοστιμίζονται τὴν ζωὴν. Ὅποιοι τίποτε δὲν ἐργάζονται, τίποτε δὲν χαίρεται. Εἰς τοὺς ἀργοὺς ἀνεσις καὶ ψυχαγωγία εἶναι λέξεις ἀσήμαντοι. Ἡ ἐργασία καθιστάνει τερπνὴν τὴν ἀνάπαυσιν, καὶ γλυκὴν καὶ ἀτάραχον τὸν ὕπνον. Μάρτυρες τῆς ἀληθείας τοῦ λόγου μὲ, ὅσοι, πολυάσχολον καὶ ὀφέλιμον στάδιον διατρέξαντες, σφύρονται καταμόνας διὰ νὰ χαρῶσι τὴν ζωὴν· δὲν εἶναι ἀληθεῖς ὅτι πολλὰ γρήγορα τὴν βαρύνονται ;

ΠΟΤΕ ΕΙΝΑΙ ΤΙΣ ΑΡΚΕΤΑ ΠΛΟΥΣΙΟΣ ;

ΟΤΕ ἤμην παιδάριον, γηραλέος τις ἔλαβε τὸν κόπον νὰ μὲ διδάξῃ ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ κόσμου. Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἐνθυμοῦμαι, ἐπρόβαλεν εἰς ἐμὲ τὴν ἀκόλουθον ἐρώτησιν, Πότε εἶναι τις ἀρκετὰ πλούσιος ; Ὅταν ἔχῃ μίαν χιλιάδα φλωρία, ἀπεκρίθην ἐγώ. Ὁχι, εἶπεν ἐκεῖνος. — Ἄνω χιλιάδας ; — Ὁχι. — Δέκα χιλιάδας ; — Ὁχι. — Εἰκοσι χιλιάδας ; — Ὁχι. — Λοιπὸν, Ἐκατὸν χιλιάδας, εἶπα ἐγώ, βέβαιος ὅτι ἤθελ' ἀκούσειν, Ναί. Ἄλλ' ἐπειδὴ πάλιν ἀπεκρίθην, Ὁχι, τὸν εἶπα ὅτι δὲν ἠμποροῦν νὰ τὸ εὔρω, καὶ τὸν ἐπαρκαλέσα νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ. Τότε εἶπε μὲ πολλὴν σοβαρότητα, Ὅταν ἔχῃ ὀλίγον τι περισσότερο ἀπ' ὅσον ἔχει,

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΟΛΟΜΩΝ.

Ο ΣΟΛΟΜΩΝ, υἱὸς Δαβὶδ καὶ Βηρσαβεῆ, ἐγεννήθη ἀπὸ κτίσεως κόσμου 2971, πρὸ Χριστοῦ 1033. Ὁ Κύριος ἠγάπησεν αὐτὸν, καὶ ἀπέστειλε τὸν προφήτην Νάθαν νὰ καλέσῃ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰεδδεδι, τουτέστιν, Ἡγαπημένον ὑπὸ τοῦ Κυρίου. Ἀνεγράφη δὲ ἀναλόγως τῶν μεγάλων σκοπῶν, διὰ τοὺς ὁποίους εἶχε διορίσειν αὐτὸν ὁ Θεός· καὶ ὅτε, ζῶντος ἀκόμη τοῦ Δαβὶδ, ἐζήτησεν ὁ Ἀδωνίας ν' ἀρπάσῃ τὸν θρόνον, ὁ Σολομὼν ἐχρίσθη βασιλεὺς, καὶ ἀνηγορεύθη μετὰ τῶν ἀνευφημήσεων τοῦ λαοῦ. Μέλλων ὁ πατὴρ αὐτοῦ ν' ἀποθάνῃ, τὸν ἐπρότρεψεν εἰς πίστιν ἀκριβῆ καὶ εὐκρινῆ πρὸς Θεὸν εὐσέβειαν· καὶ τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἰωάβ καὶ Σεμεὶ, ν' ἀνταμείψῃ δὲ τὸν Βερζελλι, ὅστις εἶχε συνδράμειν αὐτὸν ἐν καιρῷ τῆς θλίψεως τῆς. Τὸν ἐνεχείρισεν δὲ σχέδια πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ, μετὰ πολλῶν κανονισμῶν πολιτικῶν καὶ ἱερῶν· καὶ εἰς μεγάλην τινὰ συνέλευσιν τοῦ λαοῦ καὶ τῶν μεγιστάνων παρέδωκεν εἰς αὐτὸν τὸ χρυσίον, τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς πολυτίμους ὕλας, τὰ ὅποια εἶχαν συναθροισθῆν διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ, καὶ παρεκίνησεν ὁλους τοὺς παρρησιακομένους, νὰ προσφέρῃ καθεὶς τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὸν Κύριον.

Ἀπὸ τὸν καιρὸν τούτου ἔγινεν ὁ Σολομὼν πληρεξούσιος ἀρχὸν τοῦ βασιλείου. Πρῶτον αὐτοῦ ἔργον σημαντικὸν ἦτον ἡ θανάτωσις τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀδωνίου, ὅστις εἶχε μηχανορραφήσιν διὰ νὰ λάβῃ τὸν θρόνον. Ἐξώρισεν δὲ καὶ τὸν ἀρχιερεῖα Ἀβιάθαρ, ὅστις εἶχε μετέξιν τῆς συνωμοσίας τοῦ Ἀδωνίου, καὶ ἐθανάτωσε τὸν Ἰωάβ.

Στερεωθεὶς ἐπὶ τοῦ θρόνου, συνεμάχησε μὲ τὸν Φαραὼ βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα του, τῆς ὁποίας καὶ ὠκο-